

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 59.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

in arguttricem orationē incidas prolixitatem accusas: verū illud cogita non aliter eam, id quod quærebatur, perspicuè declarare potuisse, nisi longo verborum ambitu vteretur. Nam si affirmandū duntaxat & pronunciandum sit, brevis sanè atque compendiosa sit oratio. Si autem probandum & demonstrandū, tum verò, vt in longum quidem extendatur, omnem autem redundantiam, atque earundem rerum repetitionem fugiat, necesse est.

Apollonio Episcopo. 58.

Si humanas affectiones (quod quidem dictu quoque nefas est) per omnia sequatur is, qui diuinam generationem describit, hæc ad eum verba habere æquum fuerit. Si circa partum affectionem fingis: & ego item circa creationem. Neque enim id quod creatur (si hominum imbecillitatem sequar) sine affectione creatur. Sin autem, vt diuinitati magis consentaneum est, ea, quæ ipsius nature congruunt, accipiat, quæ autem absurda & inconcinna sunt, transiliat, illud cogitare debet, quod vt mortalis cum affectione signit, ita cōtrā immortalis sine affectione ac libidinum sensu, nō secus videlicet atque ille cum labore aliquid creat, hic autem citra laborem. Hæc enim diuinus quoque Paulus animo complectens, ac, velut diuino numine instinctus, terrena omnia exempla superans, splendorem gloriæ, ac figuram paternæ substantiæ Filium esse statuit, per prius nimirum coæternitatem, per posterius autē exemplum ipsius substantiam significans.

Zofimo Presbytero. 59.

Quibus iam oculis ^{amicos} animos tuos (si tamen amicos ullos habes) aspicias, qui homini de te bene merito atque amico insidias comparasti? Nam ille, vt audiui, securiori animo tecum versabatur: quod nihil se ab te ex insidiis perpeffurum existimaret, vt qui huius rei certissimum pignus sibi habere videretur, beneuolentiam ac

οἶόν τε ἦν τὸ ζητέμενον, εἰ μὴ πολλὴν ἀειδρομίαν ἔχεν ἑαυτοῦ. εἰ μὲν γὰρ ἀποφύνασθαι φοροῦσιν τοὺς σὺδὸμος ἴστω ὁ λόγος. εἰ δὲ ἀποδῆξαι, ἀνάγκη καὶ εἰς μικροῦς μὲν ἐκταθῆναι. πᾶσαν δὲ ἀειρήνητα, καὶ ταυτολογίαι ἀφύγειν.

Ἀπολλωνίῳ ἑπισκόπῳ. 58.

Εἰ μὲν τοῖς ἀνθρωπίνους πάθεσιν, ὅπερ ἔδ' εἰπᾶν ἴμενος κατὰ πάντα ἔφοιτο. ὁ τῶν θεῶν γέννησιν ὑπογράφων, ἀκούσας ἂν εἴη δίχως, ὅτι εἰ σοὶ πάθος πλάττεται ἐπὶ τὸν τόκον, καὶ μὲν ἐπὶ τῶν κλίσιν. ἔ γὰρ τὸ κτερόμενον, εἰ τῇ τῆς ἀνθρώπων ἀκολουθίᾳ με ἀσθενεῖα, ἀπάθως οἶδα κλιζῶν. εἰ δὲ θεοσχεπέσειον τὰ μὲν ἀρεποῖα κατὰ δέξοιτο. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς περιπέσειον ἐννοῦσιν ὀφείλει, ὅτι ἐπειδὴ ὁ θνήσκων ἐμπάθως γενεᾷ, ὁ ἀθάνατος ἀπάθως. ὡσπερ οὐ καὶ κλιζῶν ὁ μὲν μετὰ πόθου, ὁ δὲ ἀμογητικῶς ταῦτα γὰρ ἐννοῦσας, καὶ ὁ θεασάμενος Πάυλος, καὶ ὡσπερ ἐν τοῖς γεόμενος πάντα τὰ γνήσια ὡς δὲ εἴγματα ὑποδείξασμενος ἀπαίγασμα τῆς δοξῆς, καὶ χρεακτῆρα τῆς ὑπερβάσεως τῆς πατρικῆς, τὸν ἦν εἶναι ὡς εἶπτο ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν πρώτων τὸ σωμαίδιον. ἀφ' ἑαυτοῦ δὲ δευτέρου ὡς εἴματα, τὸ ἐνυπόστατον μὴ ἴστων.

Ζωσίμῳ ἀρεσβυτέρῳ. 59.

Ποῖοις ὀφθαλμοῖς εἰς τὸς φίλους ἐπιτὸς σαυτῶν εἶγ' ἔχεις βλέψεις, ἀνθρώπων εὐεργέτη καὶ φίλῳ ὅτι βεβλήσας. ὁ μὲν γὰρ ἀδελφικὸν ὡς ἐπυθόμην, συνηῶς ἀναμφισβήτητον εἶχον οἰόμενος ἔχειν, τῶ μὴ δὲ ἂν ἐξ ὀπιβελῆς πάθει τὸ τῆς εὐνοίας, καὶ τὸ τῆς εὐεργεσίας μέγεθος. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς τῶς

ἦρας τῆ ἀρεϊότητι, καὶ τῆ ἀμότητι
 νεικίῃ. εἰσὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς οἱ καὶ
 τοῖς εὐεργέταις χάριν ἴσαι, καὶ ἐνα-
 βροίη τῷ κακῷ. πῶς οὐ φήσῃ λοι-
 πὸν καταπονήσαν τὴν σωτῆρα ψυχὴν
 τῷ φέρεσθαι χάριτος διηκειῶς ἀνάγκη
 αὐτῆ ὀπιθθεῖς.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. ζ.

Ὁ πῶς εὐχμεῖται τῆς πραγμάτων
 προδοῦς, τῆς τ' καλῶν ἐκπεσῆται
 ἡμεῖς. τίς γὰρ κωροῖν ἀποδέξοιτο.
 παρὸν ἀροῦν καὶ σπῆρειν, ἢ εὐστα-
 χιωῖται τὸ λήϊον, ἀροῦντα, καὶ γυ-
 ραυλοῦντα. τίς δ' ἀμπελοφυτὸν ἐξὸν
 θεραπειεῖν τὴν ἀμπελον, ἢ εὐστα-
 λον αὐτῶν ἔχει, καὶ τ' λειῶν μεθυσαν
 τοῖς ἐτέροις ἐδεδρεύοντα πόσις. πῶς δὲ
 πλοῦτη, θεοῦ εὐνοίας πλῆν, ἵνα
 τὴν ἐμπορίαν αὐτῆ ἐν λιμέσι μέ-
 γοντα, καὶ ἐν καπηλίοις καλιδύμε-
 νοῖς; ἔδειξεν δὲ πῶς. εἰ ποῖται ταῦτ' ἔ-
 πως ἔχει, τίς ἀποδέξοιτο χριστιανόν,
 ἐν τῷ κατ' ὄψιν ἀγῶνι τῆς φερανῆς
 ἐπιζητοῦντα. τὰ μὲν γὰρ τῆδε, ἀ-
 γῶνι ὅτι καὶ φερανῶν ὑποθεσίς. τὰ
 δὲ ἐκεί, γὰρ καὶ πμῶν. μὴ ποῖται
 τὴν εὐχμεῖται τῆς πραγμάτων προ-
 δοῦν, ἵνα μὴ ἐκεί ἀνοήτως μεταμε-
 λησάμεν.

Μαρωνί, Παλλαδίῳ, Ζωσίμῳ
 Εὐσταθίῳ. ζα.

Πολλοὶ τῆς παρ' ἑλλησι δόξης μὴ
 ἀνιποισαυδῶν, μὴδὲν ἴσως προ-
 σδοκῆσαντες μετὰ τὴν ἐν εἰνδε ἀπο-
 θνήσκον. μᾶλλον δὲ καταγόντες τῆς
 καλίας, καὶ τὸ μὴ εἶναι νομίζον-
 τες τὰ βιωτικὰ ἀράγματα. ἀρ' τὴν
 ἀσκήσιον, ἀοιδίον, γέροντα, καὶ ἐν
 τοῖς ἀκαίῃσιν ἀφίερονται σῶμασι.
 ὑμεῖς δὲ δι' ἡν ἀπία ἔτε δόξης ἐνεκεν,
 ἔτε χριστοῦ, ἔτε ὑπολήψαι, ἔτε
 ἀμοιβῆς, ἔτε ἄλλου ἕδονος, τῆς τῆς
 σφόδρα ἀμαλγῆτος ἀγακμενδῶν εἰς

beneficij in te collati magnitudinem. Tu
 verò ipsas quoque feras immanitate atque
 crudelitate superasti (sunt enim inter eas,
 quæ bene de se meritis gratiam habere
 sciant:) atque etiam ob huiusmodi scelus
 gloriaris. Equando igitur animam mer-
 gere defines, cui hanc perpetuò necessita-
 tem affers, ut in præceps feratur.

Eutonio Diacono. 60.

Qui rerum opportunitatem prodiderit,
 cōmoda minimè assequetur. Equis enim
 agricolam probet, qui, cū arandi ac fe-
 rendi tempus sit, ut postea vberè segetem
 habeat, otio & inertia torpet, ac pro fori-
 bus desidet? Quis vinitorem, qui, cū vi-
 tem colere liceat, ut eam vuis abundantè,
 ac remulentum torcular habeat, aliorum
 laboribus insidias fruit? Quis denique
 nautam, qui cū opportuna tempestate
 nauigare debeat, ut maiorem quæstum fa-
 ciat, in portu manet, atque in cauponis vo-
 lutatur? Nemo profectò. Cū igitur hæc
 ita se habeant, quis Christianū hunc pro-
 bet, qui certaminum tempore coronas re-
 quirat? Res enim huius vitæ, certaminum
 ac non coronarum, materiam præbent: res
 autem futuræ, honorum & præmiorum.
 Quocirca rerum occasionem & commo-
 ditatem ne prodamus: ne alioquin in futu-
 ra vita inutili poenitentia afficiamur.

Maroni, Palladio, Zosimo, Eusta-
 thio. 61.

Ethnicorum multi folius gloriæ cupidi-
 tate ducti (fortasse quod post discessum ex
 hac vita nihil expectarent: vel potius, quod
 vitium cōdemnarent, ac res etiam huiusce
 vitæ nihil æstimarent) virtutè coluerunt,
 hincque clari & celebres exciterunt, atque
 omnium ore circumferuntur. Vos autem,
 quam ob causam nec ob gloriam, nec ob
 iudicium, nec ob famam & existimatio-
 nem, nec ob præmium, nec denique ob
 aliud quicquam ex his, quæ perditos etiã
 ac profligatos homines ad boni aliquid fa-

Kok